

คำวินิจฉัยของ นายจุมพล ณ สงขลา ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔๑/๒๕๕๘

วันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๘

เรื่อง ศาลภาษีอากรกลางส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นางสาวอุดมลักษณ์ ช้อยหิรัญ ที่ ๒ และนายนิพนธ์ ช้อยหิรัญ ที่ ๓) ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๒๕๔/๒๕๕๕ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕ มาตรา ๔๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

ความเป็นมาของเรื่องประกอบข้อเท็จจริงข้อกฎหมายตามคำร้อง รวมทั้งข้ออ้างของทุกฝ่ายปรากฏในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันได้บัญญัติเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพและหน้าที่ของชนชาวไทยไว้คนละหมวด โดยหมวด ๓ ว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยและหมวด ๔ ว่าด้วยหน้าที่ของชนชาวไทย จึงจำเป็นต้องแยกแยะว่าอะไรเป็นสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญและอะไรเป็นหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ เพราะบทบัญญัติของทั้งสองหมวดต่างมีผลตามรัฐธรรมนูญเท่าเทียมกัน และจำเป็นต้องสอดคล้องกัน เมื่อรัฐธรรมนูญในหมวดว่าด้วยหน้าที่ของชนชาวไทย มาตรา ๖๕ บัญญัติว่า “บุคคลมีหน้าที่ป้องกันประเทศ รับราชการทหาร เสียภาษีอากร ฯลฯ ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ” บทบัญญัตินี้จึงเป็นการกำหนดให้เป็นหน้าที่ของชนชาวไทยทุกคนที่จะต้องปฏิบัติ ทั้งนี้ก็เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของประเทศ รัฐสภาจึงอาศัยอำนาจตามบทบัญญัตินี้ได้ออกกฎหมายเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีอากรทุกประเภท โดยกำหนดว่าบุคคลใดและกิจการใดบ้างที่จะต้องเสียภาษีอากรให้แก่รัฐ เพื่อนำเงินภาษีอากรมาใช้ในการพัฒนาประเทศ มิใช่เพื่อประโยชน์ของชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ ทั้งกฎหมายที่ออกโดยรัฐสภาย่อมได้รับการคุ้มครองจากผู้แทนของปวงชนชาวไทยทั้งประเทศมาแล้ว โดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของประชาชนส่วนใหญ่และประเทศชาติเป็นสำคัญ ดังนั้น กฎหมายที่ออกโดยรัฐสภาโดยอาศัยรัฐธรรมนูญในหมวดว่าด้วยหน้าที่ของชนชาวไทย จึงไม่อาจถูกกล่าวอ้างได้ว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญในหมวดว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย มิฉะนั้นแล้วจะมีผลเท่ากับว่า บทบัญญัติในหมวดว่าด้วยหน้าที่ของชนชาวไทยจะต้องอยู่ภายใต้บังคับของบทบัญญัติในหมวดว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยทุกกรณี บทบัญญัติที่กำหนดหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ

ของชนชาวไทยที่ย่อมจะไร้ผล ซึ่งน่าจะมิใช่เจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญฉบับนี้ นอกจากนั้น ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ ซึ่งอยู่ในหมวดว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยก็บัญญัติสนับสนุนว่า “บุคคลย่อม อ่างศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์หรือใช้สิทธิและเสรีภาพของตนได้เท่าที่ไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของ บุคคลอื่น ไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐธรรมนูญ ฯลฯ” เห็นว่า การที่ผู้ร้องอ้างว่า พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือน และที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๕ มาตรา ๔๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ ซึ่งเป็นบทบัญญัติในหมวดว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยเพื่อลบล้างหน้าที่ เสียภาษีโรงเรือนและที่ดินตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๕ จึงเป็นการอ้างสิทธิและเสรีภาพที่เป็นปฏิปักษ์ ต่อรัฐธรรมนูญ ซึ่งต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ ดังกล่าว

อาศัยเหตุผลดังกล่าวมา จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕ มาตรา ๔๕ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐

นายจุมพล ณ สงขลา

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ